

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 106.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εις ελπίδα τῆς πόλεως ἐπαρθέντες τῇ ἀδικίᾳ ἢ ἰσχυρίᾳ. καὶ εἰς μείζους ἐαυτοῦς ῥιψάντες πράξεις, ἐκινδύνευσαν ἐσχάτως. καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς κατορθωμάτων διό γε ἡ ἀνθρωπινώτερον βεβλῦσθαι καὶ κατορθύνεσθαι μὴ εἰς οἰκτον βλέπειν, καὶ τὰς ὀξυρόπυκτοσ ἐκλογίζεσθαι μετὰ βολὰς, καὶ μὴ πέρα τῆς μετῆς φρονεῖν τε καὶ φερέειν. Διψμαρτάνοντας δὲ παιδευέσθαι τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν. καὶ μὴ ὡς θεῶν πεπηγάναι τὰ ἀράγματα ἀθάνατα ἀξίειν.

Παύλῳ. ρε.

Μὴ τὰ μόλις, ὃ βέλπιτε, καὶ μετὰ μωρίων ἰδρώτων, καὶ ἀγῶνων θηρώμενα ἐξ ὀπίσθρου θηρῶ νόμιζε. ἀλλ' ἐκ πόρων καὶ παρρησῶν παρομιμασάμενος ὅτι τὴν ἴσταν τῆς νοσημάτων, τῆς ἰεῶν χάριτος χάριτος τῆς τὴν ἡμετέραν σύνοσιν εἰς πλεονα ὀξυτήτα ἀκορώντων.

Εὐτόνῳ Διψκόνῳ. ρε.

Χρὴ τὸν νοῦν οἷα βασιλέα αὐτοκράτη ποσ λογιμοῦς φοβεροῦς καὶ πάντοθεν ὀπλοισ πεφραγμένους παρὸς τὰς τῆς ἀσθένειαν καταπέμψαι πύλας παρᾶ ἀπαντησομένων, καὶ παρλοχοῦτας καὶ εἰρξοντας τὴς πολεμίας. καὶ μὴ παρῶτον συσφρησάμενος τὴν εἰσοδον, ἕτερον ἀμφήκειον ἀναδέχασθαι μάχην. ἡπίς πολλάκις, καὶ ἕτεροκλήνης γενήσεται τοῖς ἀντιπρατευομένοις τὸ τῶσπαιον ὀρέρουσα. Διψ γάρ τοι τῶσπο καὶ ὀσωτήλειος λόγος τοι ἀκολάσως ὀρῶντα, κολάσθην ἡπέλησε. τῆς ἄλλων νομοθετῆς τὴν παρᾶξιν μόνην κολαζόντων, ἵνα μὴ δυσκαταγάνιστος καὶ ἀπαρῶσμαχος ὀ πολεμος γένηται, ἀλλὰ ῥάδιος καὶ εὐχρης.

Ζωσίμῳ παρῶσβυτέρῳ. ρη.

Πολλοὶ μάλλοι δὲ πάντες, ὡς ἔπος εἶπείν, ἀνθρώποι, καὶ πλεονεκτήματα

xissent, propterea quòd eorum temeritas eum, quem sperabant, euentum habuisset, inopinata felicitate elati, atque in maioribus actiones sese proiicere gestis in extremum periculum venerunt. Quapropter nobis faciendum est, ut humanius consulemus, atque, cum quid præclare atque ex sententia gerimus, misericordiam nobis ob oculos proponamus, subitasque mutationes confideremus, nec præter modum sentiamus ac loquamur: cum autem ab officio aberramus, humanam imbecillitatem cõdiscamus, nec illud postulemus ut res nostræ Dei instar immortales fixæ sint.

Paulo. 106.

Ne ea, quæ vix, atque cum infinitis sudoribus ac certaminibus capiuntur, te cursum capturum existima: verum à laboribus & precibus exorsus, ad aucupandos Scripturæ sacræ sensus, qui animorum nostrorum solertiam ad maiorem celeritate exacuunt, te confer.

Eutonio Diacono. 107.

Mentem oportet, velut reginam summum imperium obtinentem, horrendas atque armis omni ex parte munitas & instructas rationes ad sensuum portas demittere, quæ obuiam prodeant, insidiasque antè struât, hostesque prohibeant: non autem aditu ipsis primum concessio, dubiam postea pugnam suscipere, quæ per sæpe in alteram partem propendebit, hostibusque trophæum porriget: Ob eam enim causam salutaris quoque sermo eum qui impudico oculo aliquem perspiciat, supplicio affecturum se comminatus est, cum alij Legum latores facinus duntaxat puniant: ne difficile ac nimis arduum bellum sit, verum facile ac proclive.

Zosimo Presbytero. 108

Per multi, imò, ut sic loquar, omnes homines, & virtutes, & vitia habent: atque